

Africa Cup

Gent-verdediger Michael Ngadeu in discussie met de scheidsrechter. © REUTERS

Michael Ngadeu van AA Gent heeft al 39 officiële wedstrijden in dit lopend seizoen. Hij staat samen met nog vijf anderen bovenaan dat lijstje. Hij is wel de enige van boven de dertig. In zijn voordeel speelt dan weer dat hij van die zes de enige centrale verdediger is in een driemansverdediging.

Het grootste verschil met al die 39'ers is dat Ngadeu de enige is die op de Africa Cup in actie komt. In Kameroen, spelend vóór Kameroen, krijgt hij in de poulefase zomaar drie wedstrijden voorsprong op de concurrentie. Die eerste ronde zal het thuisland ongetwijfeld overleven en dan krijgt hij er nog eens minimaal één bij of vier als hij de finale haalt en alle wedstrijden speelt. Met Gent komen er nog eens maximaal 24 bij, ervan uitgaande dat Gent Europees maar één ronde speelt en hij zelf snel weer thuis is. Dat brengt zijn maximaal totaal op 70.

Bruno Fernandes van Manchester City speelt de vorig jaar 72 wedstrijden en dat is een aanvallende middenvelder in een spelsysteem met haast alleen maar korte inspanningen. Door medici en sportfysiologen is al berekend dat een voetballer per jaar niet meer dan zestig keer in actie zou mogen komen. Tussen de vijftig en zestig is het aangewezen maximum.

Als ik CUEP zou zijn van een Europese voetbalclub, zou ik blank zijn en boven de vijftig en ongetwijfeld een (nog) slecht(er) karakter hebben. Ik zou zo weinig mogelijk Afrikaanse spelers contracteren en als er zich dan toch een niet te missen talent aandient, zou ik die de arm omwringen met een geheim contract waarin wordt overeengekomen dat de speler in kwestie zich niet langer beschikbaar stelt voor het nationaal team. Uiteraard tegen betaling van een extra premie, over de grootte moeten nog wat gesprekken worden gevoerd. Meeda doen als hij moslim is, mag hij ook niet meedoen aan de ramadan in volle competitie of in de voorbereiding, maar moet hij die vastenweken desgevald inhalen in zijn vakantie.

Je kan dat als eurocentrisme en neokolonialisme verketteren, of begrip opbrengen voor de CEO die hier probeert de businessbelangen van zijn Europese club te beschermen. De logica daarachter is de volgende: de belangen van de werkgever primeren op die van het toevallige geboorteland. Voor de goede orde: als het al zou kunnen - quod non - zou ik nooit manager wil-

len worden van een voetbalteam, onder meer om die spagaat te vermijden.

Ooit is dit geprobeerd, maar het lijkt er niet op dat dit vandaag nog gebeurt, al helemaal niet aan de top van de voetbalvoedselketen. Liverpool, eigendom van een Amerikaan nog wel, ziet in een cruciale fase van de Premier League gewoon drie van zijn beste spelers een maand vertrekken: Mohamed Salah met Egypte, Naby Keita met Guinea en Sadio Mané met Senegal riskeren minimaal achtste finale te halen.

In België moet AA Gent zijn sterkhouders achterin (Ngadeu) en voorin (Tissoudali) missen. Club Brugge is niemand kwijt en dat is wellicht ook het resultaat van een transferpolitiek die erin bestaat zo min mogelijk Afrikanen met een Afrikaans paspoort aan te trekken. Dat is slim.

Die hele Africa Cup staat als een tang op een varken. In tegenstelling tot selecties voor de World Cup en de Euro-toernooien, krijgen de werkgevers-club geen compensatie van de Afrikaanse voetbalbond als ze hun spelers voor de Africa Cup moeten afstaan. Waar zou de Afrikaanse voetbalbond dat geld ook moeten halen?

Geen hond buiten Afrika is geïnteresseerd in de televisierechten en in Afrika zelf hebben ze geen geld om ervoor te betalen. Belgen die wedstrijden willen zien, moeten straks uitwijken naar de BBC, die ocharme ook maar de rechten voor tien wedstrijden hebben gekocht.

De Euro Cup of Nations, zo heet dat toernooi, draait op een omzet van 45 miljoen euro en hoopt break-even te draaien. Euro 2016 in Frankrijk kwam op 1,9 miljard euro uit, winst. Niets klopt aan de Africa Cup. Niet de timing: midden in het Europese voetbalseizoen. Niet het aantal deelnemers: 24. En niet de frequentie: om de twee jaar. Een Europees kampioenschap voet-

bal wordt bijvoorbeeld om de vier jaar gespeeld, netjes geschrinkt met de World Cup, die ook om de vier jaar wordt georganiseerd. Althans voorlopig nog.

In welke seizoen, welke vorm en op welk continent dan ook, interlandvoetbal wordt sowieso stilaan een anachronisme. Naarmate de financiële belangen van de (Europese) competities groter worden, zal net als in de grote Amerikaanse profsporten spelen voor het nationaal team en strijden om een mooie medaille iets worden dat je een keer moet hebben meegemaakt, en dan nooit meer. Dat je je daarna als Afrikaan beter niet te veel meer vertoont in je geboorteland, zal je er na een blik op de beleggingen en bankrekeningen graag bijnemen.

In welk seizoen, welke vorm en op welk continent dan ook, interlandvoetbal is stilaan een anachronisme